

60

คำพูดของยูชีฮันกระแทกกลางที่หัวใจของฉันทงตุ้มราวกับเกิดระเบิด
ปรมาณูอยู่ในนั้น

ฉันทงตุ้มอยากอยู่ในอ้อมกอดของเขา อยากให้อ้อมกอดอบอุ่นนั้นปลอบโยน
หัวใจที่ปวดร้าวดวงนี้ แต่...

แต่!!! TOT แต่หมอนี้เอาแต่ใจตัวเองมากเกินไปแล้วอะ

ขวับ! ฉันทงตุ้มมีมืออย่างแรงเพื่อให้หลุดพ้นจากการจับกุมของเขา
ก่อนจะเงยหน้าขึ้นจ้องตาเขาอย่างเอาจริง =_ =

"ทำเกินไปแล้วนะ! รู้บ้างไหมว่ามินฮยองต้องเจ็บปวดเพราะฉันทง
มากแค่ไหน วันนี้เขาก็ต้องเข้าโรงพยาบาลเพราะผู้หญิงบ้าบออย่างฉันทง
ทุกๆ ที่ใบหน้าของเขามักจะเปื้อนไปด้วยรอยยิ้มสดใส แต่เวลานี้เขากลับมี
แต่คราบน้ำตา เขาร้องไห้ต่อหน้าฉันทง ร้องไห้เพราะฉันทง!!! พี่เคยรู้เรื่องนี้
บ้างหรือเปล่า!!!"

"แล้ว...ยังไง"

"หา? พี่แค่พูดว่าแล้วยังไงจั้นเธอ...พี่ทำเกินไปจริงๆ นะ! มินฮยอง
นะ...แม้จะมีคุณแม่อยู่เคียงข้าง รวมทั้งปะป๊าของฉันทงด้วย แต่เขาก็ต้องการ
ฉันทงเหมือนกัน พี่จะให้ฉันทงทำยังไง ในเมื่อเขาก็ต้องการฉันทง"

"..."

"ฉันไปเยี่ยมเขาได้ไหม ทื่อ? แคะไปเยี่ยมเฉยๆ แคะนั้นไม่ได้หรอก"
"จ้ะก็ไปสิ"

"อืม ก็คงต้องเป็นอย่างนั้น เพราะฉันเห็นหน้าพี่ที่กำลังโกรธมาก แล้วจะอดไม่ให้โกรธตามไปด้วยไม่ได้ ฉันควรจะไปซะตอนนี้ จ้ะฉันขอไปเยี่ยมมินฮยของก่อนก็แล้วกันนะ ^_^"

ฉันฝืนยิ้มให้เขาก่อนจะหันหลังเดินไป จังหวะที่เอื้อมมือเปิดประตูระเบียงเพื่อเดินเข้าไปในห้องรับแขกนั้น น้ำเสียงทุ้มต่ำของเขาก็ดังขึ้นมากกระทบแก้วหูของฉัน

"ถ้าไปตอนนี้เราจบกัน จบ และไม่มีวันเป็นเหมือนเดิม"

ฉันรู้สึกไร้เรี่ยวแรงจนแทบจะทรุดลงไปกองอยู่ตรงนั้น แต่ก็พยายามฝืนยิ้มอย่างลำบากพลางตอบ

"จบเหระ ฮ่าๆ ถ้าอย่างนั้นพวกเรา ก็คงต้องบ้ายบายกันแค่นี้สินะ ^^"

ความเงิบที่แสนจะอึดอัดไหลทะลักเข้ามาปกคลุมรอบบริเวณอีกครั้ง

ฉันหลบสายตาที่จ้องมองมาอย่างแข็งกร้าวของเขาด้วยการปิดประตูระเบียงดังปัง~ แล้วเดินเข้าไปในห้องรับแขก ภาพที่สายตาจับได้คือ โซฟาหนังที่กำลังเก็บเศษแก้วอยู่ในครีว แต่ตอนนี้ฉันไม่อยากจะรู้กับใครทั้งนั้นจึงรีบสาวเท้าก้าวยาวตรงไปที่ประตู

"เฮ้ย? นี่~ ยัยทุเรศ ฉันบอกว่าเลิกเรียนแล้วให้มารอที่หน้าประตูโรงเรียนไม่ใช่เหระ!!!"

ฉันสบตากับเจ้าหัวเหลืองตรงประตูห้อง =_="

แล้วคำก่นด่ายัยดาวก็หลั่งไหลออกมาจากปากของหมอนี่ แต่ฉันก็แสร้งทำหูทวนลมเดินผ่านเขาออกไปจากโรงแรมราวกับเขาไม่มีตัวตน

"เฮ้ย นี่! ฉันยังพูดไม่จบเลยนะ! ยัยทุเรศ เธอประสาทเสียไปแล้วเหระ ห่า? !!\$%#"

แน่นอนว่าคำด่าทออีกมากมายก็ดังไล่หลังฉันมา --

ผู้วิ น่าสมเพชจริงๆ พันอาแฮ เธอเนี่ยมันน่าสังเวชชะมัดเลย
ทำไมต้องมาเจอเรื่องวุ่นวายแบบนี้ด้วยนะ

มินฮยอง...เหตุผลที่ฉันไม่สามารถรับหัวใจที่อบอุ่นของนายได้
ไม่ใช่เพราะนายเป็นลูกชายของปะป้าหรอกนะ แต่เป็นเพราะคนที่ฉันชอบ
และรักจริงๆ ในหัวใจฉันมีแค่เพียงคนเดียว คนที่ฉันคิดถึงที่สุดคนนั้น
ก็คือยูชีฮัน...เขาคนเดียวเท่านั้น นี่คือเหตุผลสำคัญที่สุดที่ทำให้หัวใจฉัน
ไม่สามารถเปิดรับนายเข้ามาได้

แต่ฉันก็ทำผิดต่อเขาเสียแล้ว ฉันตวาดใส่เขา มันกลายเป็นความ
เสียใจอย่างรุนแรงสำหรับฉันเหลือเกินแล้วในตอนนี้ ทั้งๆ ที่ฉันเพิ่งจะ
หันหลังจากมาไม่ถึงสิบนาที ฉันก็มานั่งเสียใจภายหลังซะแล้ว

ฉันอยากจะเอ่ยปากขอโทษเขา...แต่พอคิดว่าตัวเองทำให้นาย
บาดเจ็บและเป็นทุกข์ ฉันก็ไม่สามารถทำตามที่ยูชีฮันบอกได้

ทั้งที่หัวใจของฉันมอบให้เขาคนนั้นไปหมดแล้ว แต่ทำไมในสมอง
ที่ว่างเปล่ากลับคิดถึงแต่เรื่องของมินฮยองนะ

ฉันเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'ความรักคือความรู้สึกที่ไม่มีเหตุผล' ความ
รักไม่ใช่เรื่องของสมองแต่เป็นเรื่องของจิตใจ

ใช่แล้ว คำพูดที่เคยฟังไม่เข้าใจในตอนนั้น...คงหมายถึงสภาพฉัน
ในตอนนี้นี่สินะ

เหตุผลในใจที่ขยับไปทางมินฮยอง แต่ความรู้สึกของฉันกลับอยู่ที่เขา
คนนั้น...ยูชีฮัน

อา~ ตอนนี้นฉันเข้าใจแล้ว

ถึงฉันจะหัวไม่ค้อยตีนัก แต่ก็เข้าใจแล้วว่าความรักคืออะไร และ
ฉันก็สามารถรักเขาคนนั้นได้อย่างหมดหัวใจ

ทั้งความรัก ทั้งความชอบต่างก็อยู่เหนือศักดิ์ศรี เป็นสิ่งที่เงินซื้อ
ไม่ได้

ฉันรู้สึกเสียใจที่ขึ้นเสียงใส่เขา...ท่าทางที่เขาโกรธจัดและคำพูดที่
เด็ดขาดของเขาทำให้ฉันต้องวิ่งหนีออกมา...ฉันรู้ว่าถ้ากลับไปหาเขาก็คง
จะต้องเสียใจอีก แต่ฉันก็ไม่อาจหยุดคิดถึงเขาคนนั้นได้เลยสักวินาทีเดียว

ให้ตายสิ! พอเขาพูดว่าจบกัน ฉันก็กลับหันไปยิ้มแล้วก็พูดบ้ายบายกับเขา...ทำไมฉันถึงพูดจาไร้หัวใจแบบนี้มันออกไปได้นะ

ยูซึฮิโระ มินฮายอง และ...ฉัน เราสามคนอย่าทำให้คนรอบข้างต้องลำบากเพราะเรื่องของเราอีกเลย

พันอาเฮ! ตั้งสติหน่อยสิ เธอต้องตั้งสติให้ได้แล้วเผชิญหน้ากับปัญหานี้คู่สักตั้ง!

ว่าแต่ฉันจะทำได้หรือ --

โรงพยาบาลฮันซง

ฉันพยายามรวบรวมสติที่หายไปเมื่อครู่แล้วก้าวเท้าเข้าประตูโรงพยาบาล

แล้วฉาในอดีตที่โรงพยาบาลเมื่อครู่จนกระทั่งก้าวเท้าเหยียบที่นี้ก็ทยอยหลังไหลปรากฏขึ้นในสมอง --

ถอยไม่ได้แล้วละ เอานะ ที่นี้จะนับ 'หนึ่ง สอง สาม' แล้วก็เปิดประตูเข้าไปเลยนะ จากนั้นก็จะพูดถึงที่ฉันอยากพูดให้หมด ฉันจะพูดความในใจที่อยากให้มินฮายองรู้ เอาละนะ

หนึ่ง สอง สาม!!!

แอ็ด!

แล้วภาพภายในห้องคนไข้ที่ปรากฏต่อสายตาดฉันก็คือ

มินฮายองนอนหลับตาอย่างสบายอยู่บนเตียง ซ้ำๆ มีคุณแม่ของเธอกำลังลูบเส้นผมของเด็กคนนั้นอย่างอ่อนโยน

จะว่าโชคดีหรือโชคร้ายก็ไม่รู้ที่ปะป๊าไม่อยู่ในห้องคนไข้ตอนนี้

แล้วผู้หญิงคนนั้น...แม่ของมินฮายองก็หันมาเห็นฉัน

"ลวิสต์ดีคะ"

ฉันเปิดปากอั้นหนักอึ้งกล่าวทักทายออกไป

"อา..."

ผู้หญิงคนนั้นตอบรับสั้นๆ จากนั้นก็หันไปมองทางอื่น หล่อนมี

ดวงตาที่สดใส ผิวขาวละเอียดและเป็นผู้หญิงที่มีรอยยิ้มงดงามจริงๆ
รอยยิ้มของมินฮยองคงได้รับการถ่ายทอดมาจากผู้หญิงคนนี้แน่ๆ
ฉันและคุณแม่ของมินฮยองต่างหลบสายตาของกันและกัน ฉันหัน
มองทางมินฮยองจากทางด้านประตูห้อง ส่วนผู้หญิงคนนั้นก็มองมินฮยอง
จากทางด้านตรงข้าม

ฉันหลับตาลงเพื่อจะได้ไม่ต้องมองเห็น การรอคอยนี้มันช่างสร้าง
ความอึดอัดใจซะจริงๆ

"ฮู้ว..."

ฉันผลอถอนหายใจยาวออกไปโดยไม่รู้ตัว และเพราะการถอน
หายใจนี้ทำให้ผู้หญิงคนนั้นหันกลับมาจ้องฉัน

"เออ...มีอะไรจะพูดหรือเปล่า"

"!"

น้ำเสียงที่เยือกเย็นของผู้หญิงคนนั้นทำให้ฉันงเขยหน้าขึ้นมอง
เมื่อสบตาเข้ากับหล่อน ผู้หญิงคนนั้นก็พูดต่อ

"มาที่นี่เพราะอยากจะทำกับมินฮยองไม่ใช่เหรอ"

ฉันพยักหน้ารับแทนคำตอบ

"ชื่อ...พันอาแฮไชใหม่"

"ค่ะ"

"ถ้าอย่างนั้น ในสายตาของอาแฮนะ..."

"คะ?"

ผู้หญิงคนนั้นเรียกชื่อฉันอย่างเป็นทางการเองด้วย --

"มินฮยอง...ชอบเธอมากไชใหม่"

อ๊าก!!! ฉันเกือบผลอแหกปากร้องว่ากออกไปแล้ว

กึกๆๆ ริมฝีปากของผู้หญิงคนนั้นเริ่มสั่นระริก

ฉันจะตอบคำถามนี้ยังไงล่ะ โฉ้ย ฉันจะต้องทำยังไงดี

ในตอนนั้นเองหล่อนก็หลบสายตาฉันแล้วหันไปมองมินฮยอง
ก่อนจะค่อยๆ เปิดปากพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่สั่นเล็กน้อย

"มินฮยอง...ชอบเด็กผู้หญิงคนหนึ่งมาตั้งนานแล้ว ลูกชายของฉัน

รักเด็กคนนั้นมาก...เด็กผู้หญิงที่เขาไม่สามารถสัมผัสได้ เขาต้องเจ็บปวด และทรมานใจกับความรู้สึกที่มีให้เด็กคนนั้นมาตลอด และเด็กผู้หญิงคนนั้นก็คือ...พันอาแฮไซใหม่"

61

"พะ...พูดถึงเรื่องอะไรคะ!"

ฉันตกใจมากจนถึงกับตะกุกตะกักถามออกไปแบบนั้น หล่อนลุกขึ้นพร้อมกับพูดอีกครั้ง

"ก็อย่างที่บอกนะ ^^ ลูกชายของฉันมีความรักที่ทุกข์ทรมานมาตั้งนานแล้ว คนที่มินฮยองรัก...คนที่ทำให้เขาเสียใจคงจะเป็นอาแฮซินนะ ^_^^"

ตั้งนานแล้ว? ตั้งนานแล้ว? มันตั้งแต่เมื่อไหร่ล่ะ...

ผู้หญิงคนนั้นฝันยิ้มทั้งๆ ที่มีหยาดน้ำตาเอ่อคลอดวงตาทั้งคู่ ที่หล่อนบอกว่ามินฮยองรักฉัน ยิ่งตอกย้ำให้รู้สึกเศร้าและเป็นทุกข์กว่าตอนที่ได้ยินคำพูดนั้นจากปากของมินฮยองเองเสียอีก

ทำไมฉันถึงไม่สามารถตอบโต้อะไรหล่อนได้เลยล่ะ

บอกไปสิว่าฉันไม่ได้คิดอะไรกับมินฮยอง คนที่ฉันรักไม่ใช่มินฮยอง ต้องพูดสิ ยังไงก็ต้องพูดอะไรสักอย่าง

แม้ในสมองจะคิดถึงคำพูดที่ต้องบอกหล่อน แต่ปากเจ้ากรรมกลับไม่ยอมตอบสนองตามสัณนิษฐาน ฉันไม่สามารถพูดอะไรออกไปได้จริงๆ แล้วหยดน้ำอุ่นๆ ก็ไหลรินออกจากดวงตาทั้งคู่ของฉันอย่างไม่รู้ตัว...เสียงร้องให้เริ่มเล็ดลอดออกมาจากปากของฉัน

แฮ็อ...จุดจบของความเจ็บปวดเหล่านี้อยู่ที่ไหนกันนะ ฉันจะต้องอดทนกับความเจ็บปวดเหล่านี้ไปจนถึงเมื่อไหร่

คนที่ฉันรักและคนที่ฉันชอบไม่ใช่มินฮยอง แต่ต่อหน้าผู้หญิงคนนี้ฉันกลับไม่สามารถตอบโต้อะไรได้เลย ฉันรู้ว่าไม่ควรพูด เพราะถ้าพูดออกไป หัวใจของมินฮยองก็คงจะยิ่งเจ็บปวดและทรมานมากกว่าที่เป็นอยู่

เราสองคนมีปะป๊าคนเดียวกัน ถึงแม้มินฮยองจะพยายามดันทุรัง แต่มันก็ไม่มีวันเป็นไปได้อยู่ดี

"อาแฮ"

คุณแม่ของมินฮยองเรียกชื่อฉันด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

"คะ?"

ฉันยังคงเต็มไปด้วยความรู้สึกอึดอัด และยังไม่สามารถสบตากับผู้หญิงคนนั้นได้

"ตอนนี้...เธอก็กแ...รักษาความรู้สึกที่มีให้กับคนที่เธอรักเหมือนเดิม ก็พอนะ"

"อะไรนะคะ..."

ทำไมหล่อนพูดกับฉันอย่างเป็นกันเองแบบนี้ล่ะ บอกตามตรง ฉันไม่พอใจนักที่หล่อนพูดจาสนิทสนมอย่างนั้น เหอะ -O-

"ฉันบอกว่าเธอก็กรักษาความรู้สึกที่มีให้กับคนที่เธอรักเหมือนเดิม ก็พอ"

"หา? พูดเรื่องอะไรนะคะ --"

ช่างพูดได้อย่างแนบเนียนเป็นธรรมชาติจริงๆ

ทำไมหล่อนถึงได้พูดจาสนิทกับฉันขนาดนั้นนะ สนิทกันตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่ทราบยะ อารมณ์เสียจริงๆ

สำหรับผู้หญิงคนนี้นะ ฉันบอกได้คำเดียวว่าไม่ชอบหน้าจริงๆ =_= อ้ากกกกก ไม่ได้สิ หล่อนเป็นแม่ของมินฮยองนะ ฉันทำแบบนี้ไม่ได้สิ ไม่ได้ๆ!!!

แต่หล่อนก็มายึดที่ที่แม่ฉันเคยอยู่นี่นา อ้ากกกกก นี่มันเป็นเรื่องสำคัญตอนนี้หรือไงเนี่ย TOT

จังหวะนั่นแม่ของมินฮยองก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ และฟังดูราวกับระแวดระวังเพราะกลัวว่ามินฮยองจะตื่นมาได้ยิน --

"ฉัน...ดีใจที่คนที่อาแฮชอบ..."

"คะ? =_="

"โชคดีจริงๆ ที่คนที่อาแฮชอบไม่ใช่มินฮยอง ^^"

"อะ...อะไรนะคะ"

"ฉันรู้ว่าอาแอสเกลียดฉัน แต่ครั้งนี้...ขอแค่ครั้งนี้ อาแอสช่วยฟังคำขอร้องขอของฉันหน่อยได้ไหม"

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนั้น ฉันก็เริ่มรู้สึกลึกลับขึ้นมาเล็กน้อย

ผู้หญิงคนนั้นหายใจถี่ๆ สองสามครั้งก่อนจะเปิดปากพูดอีกครั้ง

"ต้องฟังและทำตามที่คุณพูดนะ ^^"

"เอ่อ...คือว่า..."

หล่อนดูไม่ใส่ใจกับคำพูดคัดค้านที่หลุดออกจากปากฉันและยังคงยิ้มให้ฉัน

ไม่อยากจะเชื่อเลยนะ แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับดูเศร้าจ๋าบใจยิ่งงอกไม่ถูก

ใบหน้าของหล่อนยังคงเปื้อนไปด้วยรอยยิ้ม แต่น่าแปลก...ที่รอยยิ้มนั้นดูไม่เหมือนรอยยิ้มเลย

"อย่ามาสนใจมินฮยอง"

"อะไรนะคะ!"

"ลูกชายของฉันชอบอาแสมาก แต่อาแอสอย่าสนใจเขา อย่าจับมือเขา อย่ามองเขาด้วยแววตาอบอุ่น อย่าพูดจาอ่อนโยนกับเขาแม้เพียงคำเดียว...แล้ว...แล้วก็..."

"เดี๋ยวก่อนคะคุณป้า ที่คุณป้าพูดอยู่นี้มันเรื่องอะไรคะ..."

"อย่ามาเจอลูกของฉันอีก เข้าใจไหม"

ฉันรู้สึกราวหัวใจทรุดลงไปกองกับพื้น

ตั้ง...ตั้ง...

หยดน้ำใสไหลออกจากดวงตาของหล่อนอย่างต่อเนื่อง หล่อนร้องให้ด้วยสีหน้าที่เศร้าสร้อยขนาดนั้น แล้วฉันควรจะทำยังไง

"คะ...คุณป้าคะ?"

นี่ฉันมาทำอะไรที่นี่กันแน่นะ...คำพูดพวกนั้นทำให้ฉันเสียใจและเจ็บปวดได้ขนาดนี้เลยหรอ

"อาแอสกับมินฮยองเป็นพี่น้องต่างแม่ที่มีพ่อคนเดียวกัน...คือคุณ

พันแทฮุน พวกเธอสองคนมีสายเลือดเดียวกัน เป็นพี่น้องกัน เธอก็รู้เรื่องนี้ไม่ใช่หรือ"

พี่น้องต่างแม่...ฉันกับมินฮยองเป็นพี่น้องต่างแม่...

"ลูกชายของฉันยังไม่ค่อยมีเหตุผล เขายังไม่รู้จักรักว่าชอบดีนัก สิ่งที่เขาทำเมื่อก่อนนะเป็นเพราะเขาไม่รู้ว่าจะไรควรไม่ควร ฉันคิดว่าเขายังไม่เข้าใจเรื่องความรักดีพอ ^_^ ที่ฉันพูดหมายถึงอะไร เธอเข้าใจไหมจ๊ะ"

ฉันไม่เข้าใจคำพูดของแม่มินฮยองนักหรอกนะ อีกอย่าง...ฉันก็ไม่ได้รักมินฮยอง ไม่ใช่สิ แม้แต่ชอบก็ยังไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำ ผู้หญิงคนนี้ใจร้ายมาก โหดร้ายที่สุด

ถ้าเป็นอย่างที่หล่อนพูดจริง มินฮยองก็น่าสงสารมากไม่ใช่หรือ มินฮยองคงจะทุกข์ทรมานใจมากใช่ไหม

ฉันหันกลับไปมองเขาซึ่งกำลังนอนสบายอยู่บนเตียง

???

!!!

แล้วฉันก็ต้องตกใจจนแทบทรุดนั่งอยู่ตรงนั้น เมื่อตั้งสติได้ ฉันก็วิ่งออกมาจากห้องคนไข้ทันที

เพราะภาพที่เห็นไม่ใช่มินฮยองซึ่งกำลังนอนหลับสบายอยู่บนเตียง แต่เป็นภาพใบหน้าของมินฮยองที่กำลังเม้มปากและพยายามกลั้นไม่ให้ร้องให้ออกมา นัยน์ตาข้างซ้ายของเขามีหยดน้ำตาเอ่อล้น สีหน้าของมินฮยองแสดงความปวดร้าวออกมาอย่างชัดเจน

ฉันเห็นภาพนั้นเต็มสองตา

มินฮยองไม่ได้โกหกแน่นอน สีหน้าและแววตาของเขาชัดเจนพอที่จะบอกให้ฉันเข้าใจถึงความปวดร้าวนั้น

มินฮยอง...

ฉันวิ่งพรวดออกมาจากห้องคนไข้และหยุดนั่งลงตรงเก้าอี้ตัวใหญ่บริเวณนั้น

สมองของฉันเต็มไปด้วยความลึกลับ ฉันเหลียวมองไปรอบบริเวณ

ซ้ำๆ จากนั้นก็ค่อยๆ ลุกขึ้นเดินลากเท้าที่หนักอึ้งไปข้างหน้าที่ละก้าว และ
ทันใดนั้นฉันก็ได้ยินเสียงปะป๋าดังมาจากด้านหลัง

"เออละ ถ้ารู้แล้ว ที่นี้ก็รีบออกไปจากโรงแรมลูซิเฟอะ ที่ผ่านมา
เธอคอยปกป้องลูกสาวฉันเพราะเป็นคำสั่งของท่านประธานใหญ่ก็จริง แต่
ฉันคิดว่าเธอชักจะทำเกินหน้าที่แล้วละ ลูกสาวฉันก็โตร้อนมากขึ้น จะให้
ฉันหลับหูหลับตาทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้หรือไง แล้วตอนนี้เธอก็หมดหน้าที่แล้ว
ไม่มีหน้าที่อะไรเกี่ยวข้องกับลูกสาวฉันอีกแล้ว...ฉะนั้นไม่ต้องมาพบลูกสาว
ฉันอีก...แค่นี้ละ"

เสียงปะป๋าซึ่งคุยอยู่กับใครคนหนึ่งเงียบลงแค่นั้น ปะป๋าคูย
โทรศัพท์อยู่กับใครก็ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ ท่านพูดเน้นคำว่า 'ลูกสาวของฉัน'
กับฝ่ายตรงข้ามอย่างชัดเจน

62

ในสถานการณ์แบบนี้ยิ่งทำให้ฉันรู้สึกอึดอัดใจมากขึ้น ฉันตัดสินใจ
จะตะโกนเรียกปะป๋า แต่...

(ตริ๊ด~)

ทันทีที่ปะป๋าวางโทรศัพท์ เสียงเรียกเข้าก็ดังขึ้นมาอีกครั้ง ==

"ทำไมโทรมาบ่อยจังนะ"

แม้ปะป๋าจะยังไม่ทันทราบว่ามีใครโทรมา แต่ก็บ่นออกไปก่อนซะ
แล้ว ฉันค่อยๆ ก้าวเดินเข้าไปใกล้ปะป๋าซึ่งอยู่ในสภาพยืนหันหลังให้ฉัน
ที่ละนิด...ทีละนิด...

ปะป๋ายังคงพูดต่อโดยไม่ได้สนใจสภาพรอบด้าน

"นี่ เธอกำลังพูดอะ...อะไรนะ? ลูกสาวฉันอะ? หี พ่อเธอสอน
ให้พูดจาแบบนี้หรอ หา? เขาสั่งให้ทำแบบนี้ใช่ไหม! ฉันไม่เชื่อที่เธอพูด
หรอก ถึงมันจะเป็นความจริงฉันก็ไม่เชื่อ แค่นี้ละ ฉันไม่อยากต่อความยาว
สาวความยืดกับเธออีกแล้ว! อ้อ...แล้วก็รีบออกไปจากโรงแรมลูซิเฟเดียวนี้
เลยนะ!!!"

